

bratrstvo

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 49/2008

7

ODPUŠTĚNÍ

Hinduismus a násilí | Seznamujeme rodiče | Když je míč šišatý

Po boku Rút — I vzal si Boáz Rút... Odpuštění —	Jaroslav F. Pechar	4
• Opuštění s láskou	Pavel Jun	5
• Opuštění - a to je jako co?	Bohdan Pivoňka	6
• Hříchy větší než Boží slitování?	Sigrid Undsetová	9
Náboženství a násilí — Hinduismus a násilí	Pavel Hošek	10
Cože, Bože? — ...odkud přijde soudit živé i mrtvé...	Petr Callus	11
Uchu pro potěchu — Jana Šteflíčková	Benjamín Skála	12
Ekooko — Nejekologičtější evangelíci	Magdalena Férová	17
Zpráva — Poznali bolest	Tomáš Croll	19
Když je míč šišatý — rozhovor	Marie Medková	20
Morava je krásná zem ... — cestopis	Eva Zhánělová	22
Jan Spálený a hosté ... — recenze	František Zbořil	24
Juno — recenze	Olcha Richterová	24
Jak zahnat splín — recenze	Olcha Richterová	25
Střípky z kultury	Klára Schneiderová	25
AUTOR OBÁLKY ŠTĚPÁN BARTOŠEK		

NIKOĞDA NĚZABUDĚM

Luboř Kratochvíl

úvodník

Máme letos v Čechách, na Moravě a ve Slezsku takový vzpomínací rok. Osudový, s prý osudovou osmičkou na konci letopočtu. Slovo osud je pro údy těla Kristova tak trochu zapovězené, ale buď, přistupme na tuto mediálně zajímavou hru.

V hlavě mi vytanula mládežnická léta s přednáškou jednoho bratra faráře, že není hodno křesťana řídit se pravidlem „Odpustím ti, ale nezapomenu!“. Tak je to správně, to jediné je dobré, rytířské a čestné, říkal jsem si v těch černobílých pubertálních časech. Je přece samozřejmost odpustit a tím pádem načnou čistý list. Vše je zapomenuto.

Neříkám, že už jsem kdovíjak zmoudřel. Skoro o nic. Ale do černobílého vidění se přece jen s každým rokem promítnou další světlé i tmavé odstíny jiných barev. Třeba tmavě hnědá, když člověk musí v práci psát o nepovoleném, ale přesto úřady a policií tolerovaném shromáždění Dělnické strany v Hradci

Králové. Do této partaje pronikli extrémně pravicoví neonacisté, kteří chtějí i dva tisíce a osm let po Kristově příchodu mezi nás oslnit davy myšlenkou, že některá rasa či národ ční nad jiné. Těžko si lze představit vnitřní utrpení lidí, jenž po křesťanskou chtějí odpustit nacistům, kteří je za druhé světové války připravili o jejich blízké. A lze to zapomenout?

Další „osudová osmička“ měla výročí před několika dny. V roce 1968 přišla „spojenecká“ vojska s ostře nabitými zbraněmi bránit československý socialismus pod taktovkou komunistické strany, jejíž tehdejší vedení si dovolilo dopřát drsné levicové ideologii „lidskou tvář“. Generace mých rodičů jim jen s těžkým srdcem mohla odpustit zmařené touhy po svobodě a všech výhodách, které člověku přináší. A zapomenout? To mohou jen těžko. Už ani já, dospívající v naprosté svobodě, si nemyslím, že je to správné. ■

Foto: Ivan Klinský

Ne všechno, čemu se postavíte, také dokážete změnit. Ale nic se nezmění,
dokud se tomu nepostavíte.

James Baldwin (černošský aktivista)

Čtení: Rt 4, 1-13

Kdo má rád happy end, tak ten se dnes dočkal. Příběh ale dost jasně ukázal, že ke šťastným koncům se člověk nedostane podle hesla: Kdo si počká, ten se dočká. Přícházely obtíže a Rút je překonávala. Pravda – metodami někdy dost podivnými. Jako by v předjímce Pavlova: Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratří. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. (Gal 5,13) Tak i Rút šla až na kraj toho, co může člověk dělat, když je v nouzi. Nebylo to ale pro prosazování sebe, protože kdyby přestala hledět na svou tchýni, tak se mohla mít dobře mnohem dříve. Lidé to viděli a Bóaz to shrnul do slova: „Všechn můj lid v bráně ví, že jsi žena znamenitá!“ (3,11).

A nejen to. Není to jen milosrdenství, ale i fakt, že Rút netahá do Izraele pohanské praktiky svého rodného Moábu, ale že se řídí zákony platnými v Izraeli. Tedy obecně řečeno – Rút poslouchá izraelského Boha. Rút pro řešení své a Noeminy existenční nouze použila řešení na první pohled až neslušné – přilehnout ke spícímu Bóazovi. Když člověk slyší, že Rút vlezla cizímu chlapovi do postele, tak se mravokárcům zjeví všechny chlupy na těle. Ale není to tak jednoduché, že by nalícená a navoněná Rút Bóaze svedla a jemu pak (jako slušnému člověku) nezbylo, než si jí vzít. Rút opravdu

požádala Bóaze o sňatek, ale Bóaz měl stále šanci odmítnout a i ta její žádost nesla podstatné rysy klasického židovského zasnubního obřadu.

Protože se Rút nechala i v tak obtížné životní situaci omezit ve výběru možných řešení oněmi dvěma pomyslnými hranicemi – tedy tím, že to nedělala jen pro své dobro a že stále kladla důraz na poslušnost Božím řádům – tak pisatel její jednání hodnotí v konečném součtu kladně. A my tato dvě její omezení, která v okamžiku, kdy platí obě zároveň, opravňují použít i takovéto řešení, známe jako „dvojpříkázání lásky“ k Bohu i k lidem. Vždyť toto „dvojpříkázání“ sám Ježíš shrnul slovy: „To číň a budeš živ.“ Takhle jedná i Bóaz – stále se snaží vyvažovat svoji touhu pomoci s Bohem stanovenými pravidly pro život. Proto ta štrapáce s bezejmenným příbuzným. Tomu ale záhy došlo, že pomáhat bližním není zas tak jednoduché – a raději z toho všeho vycouval. O pole by asi stál, ale přivést si domů další manželku, to už by byla dost silná káva. Nemusel to být lakomec. Je snadné si docela lidsky představit tu situaci, když by přišel domů a jen tak by mezi řečí manželce oznámil, že si vzal druhou manželku. I když mnohoženství nebylo v té době nic neobvyklého, asi by to klidu v domácnosti nepřidalo, protože to, že to vždycky neklapalo, víme třeba z příběhů o Jákobovi. Ne, když si to pořádně promyslel, tak vidí, že on této možnosti opravdu nevyužije.

I vzal si Bóaz Rút a stala se jeho ženou. A byla svatba, jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli a žili spolu šťastně a jestli neumřeli, žijí spolu dodnes. Tak nějak se to píše v pohádkách, jako by svatbou skončily všechny starosti a začínalo období sladkého užívání si trvalých radovánek, ale nechť. Tenhle příběh ale tady ještě nekončí. Dobré příběhy nekončí ani smrtí těch, kteří v nich hráli hlavní roli. Ale o tom příště. ■

ODPUŠTĚNÍ S LÁSKOU

Pavel Jun

Žil jsem klidným životem spořádaného farského dítěte. (I když...) Ale to se měnilo – o prázdninách. Jezdívají jsme k babičce na samotu do lesů, kde žili také tři bratrance. A s nimi se užilo tolik dobrodružství! Pamatuji si, že jsme například jednou vypouštěli sousedům rybník. To se dělá snadno! Připlížíte se ze zadu od lesa, vytáhnete ze stavidla jedno prkýnko, pak druhé..., voda začne odtékat, vyndáte ještě jedno prkýnko a voda už se valí.

Ale...! Voda se valí – a pak už není snadno dát prkýnka zpátky! Dobře si pamatuji ten pocit hrůzy – že se nám voda nepodaří zastavit. Že všechna voda vyteče! A všechny ryby v rybníku leknou! A sousedí večer přijdou a...!

Odpuštění jako od-pouštění

Mluvíme letos o konfliktech, začali jsme už konečně mluvit o tom „co s nimi“, co se dá dělat s tím, když se hranice s druhými lidmi začnou podobat *trhlinám* nebo dokonce *bojovým frontám*. Posledně jsme mluvili o „smlouvě“.

Teď máme mluvit o **odpuštění**.

Vypadá to jednoduše. To je jako když vytáhnete prkýnka ze stavidla rybníka... Odpustit – to je od-pustit – to je pustit (prostě) dál, pryč. Prostě jen necháte to, co mělo v sobě velké napětí – odplavat. To musím jít samo.

Rychle se to řekne a často i udělá: tohle nemohu a nebudu snášet, tohle musí pryč, tohle musí zmizet z mého života, kvůli tomuhle vidím rudě, poutá to moje myšlenky a krade mi to čas, tak na tohle už myslet nebudu, na tohle zapomenou, tohle nechám být...

Od-pustit – to se zdá být stejně prostě jako vypustit rybník.

Od-pustit zlé, neztratit Tebe

Ale... Je v tom ale jedna naprosto zásadní potíž.

Ta potíž není v tom, že to nemusí jít snadno (prkýnka ve stavidle rybníka se někdy pod tlakem vody vzpříčí a musíte je těžko páčit). Na něco se opravdu těžko zapomíná.

Hlavní potíž je jinde: jak to udělat – abych pustil to zlé, aby zmizelo to napětí, které se nashromáždilo mezi námi, ale – aby mi to neodneslo Tebe!

Jak to udělat?! Abych při od-pouštění neztratil Tebe?

Odpuštění pouze s láskou

Jde o to, proč se od-pouštění děje a kdo při něm asistuje.

Proč my jsme vlastně tenkrát ten rybník vypouštěli...? No, tenkrát to prostě jen tak někoho napadlo. Připadlo nám to jako dobrý nápad. (Dnes vůbec nechápu proč).

To je rozhodující: *proč se od-pouští* a kdo při tom asistuje. Při od-pouštění nesmí asistovat hněv, uraženost, a strach z (emocionální) bolesti! „Ab-solvo te“... „propouštím tě... rozvazuji to, co tě svazovalo“, to se nesmí říci se vztekem, uražeností a strachem z bolesti. Jen pak má odpuštění svůj dobrý smysl.

A pak je potřeba něco jako „hlubinně prostorové vidění“, jak ho má Bůh. (Bůh se prý dívá srdcem a k srdci). Říká se tomu láska: ta dokáže odlišit – to, co se stalo... – a Tebe. Láska znamená, že si uchováte zásadní radost z toho, že jsi Ty, že se té radosti nechci vzdát... i když život s Tebou také někdy (hrozně) bolí a je plný napětí. Při od-pouštění musí být láska. Tohle je láska: Touha – Tebe přidržet – a zlé odpustit.

Tedy: Při odpouštění musí asistovat láska.

Tohle je láska: Touha – tebe přidržet – a zlé odpustit.

A patří k tomu ochota nést bolest. (Taky proto je dnes tolik samoty, že bolest se nenese... a s bolestí se od-plavuje i ten druhý.) ■

A taková nechápavá reakce by mohla přijít od kteréhokoliv z vězeňských klientů, protože odpuštění a vina jsou ve vězení emočně značně zatížené pojmy. Začneme vinou, protože pouze tam, kde si je člověk vědom jejího rozměru a svíravého napětí, lze trochu zlověstné atmosféry „odpustit“, povolit zatažený ventil, umenšit přetlak; jinak není odpouštět co, chybí proto podklady i účel!

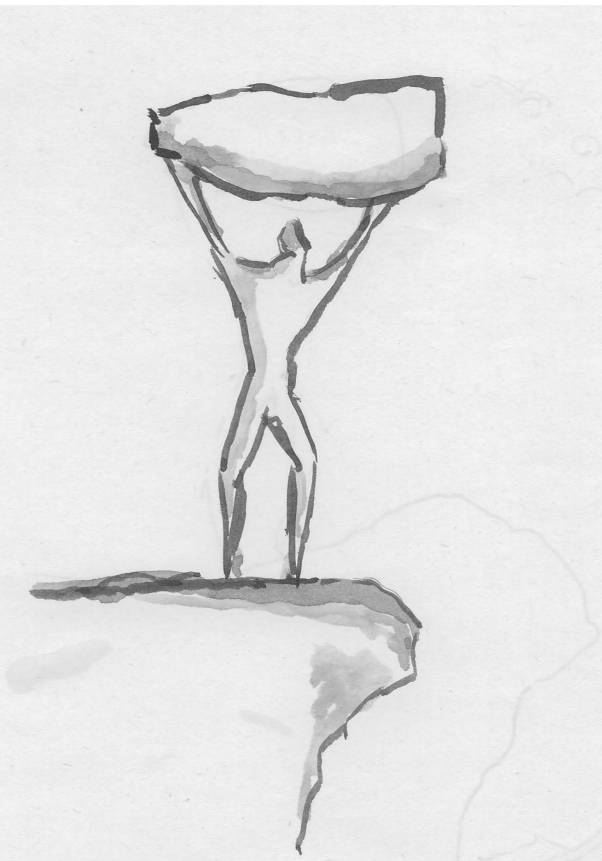
Většina vězeňské populace si svíravé napětí viny nepřipouští. Nemohou odpovědně konstatovat, zda o vině ví, či nikoliv: to bych už byl zase v pokusu srdeční introspekce, náležející přece jen Jednomu. Důvody nevnímání, prezentované ignorancí, jsou lidsky pochopitelné. Ten první, nejrozšířenější, se dá vyjádřit omluvným a vyhýbavým: „Já nic, já muzikant“. Vždy se dá osobní „nehoda“ na někoho či na něco svést. „Vytáh na mě kudlu, tak co jsem měl dělat?“ „Kdyby to neudělal, moh bejt naživu“. „Vlastně ani nevím, co se stalo...“ Jeden takto nevinný: „Chodil jsem si k farářovi pučovat, vždycky mně pomohl, nevím, co ho tentokrát popadlo, že prý mně nepučí. A najednou se všechno kolem nějak zamotalo, měl jsem tmu před očima – a on tam ležel. Nebyl mrtvej, ještě žil asi 14 dní, svědčil proti mě ... já ho přece nechtěl zabít, ale on si to způsobil sám...!“

I druhý důvod zlehčení viny je logický. Víte, jak se žije s vinou? Jsme poměrně hodní, slušní – a i tak nám vzpomínky na to, co jsme zbabrali, dají dost zabrat. Aspoň mně. Teď si představte, že toho máte na svědomí víc. Svědomí, převít, přece jen žije, i když ne naplno, potajmu a občas zákeřně „zezadu“ vyběhne... Jedinou obranou je skutek výrazně zlehčit, ne-li popřít. Podobně, jak jsem o tom mluvil

před chvílí: „Vlastně se tak moc nestalo. Vlastně by mně mohl poděkovat“ (jiný člověk mordýř o jiném farářovi), „chtěl bejt svatej, tak sem mu k tomu pomoh...“

A teď hovořte o odpuštění, když ani vina není jasná! Že by měl on někomu odpustit? Proč? Nepotřebuje to, už si to vyřídil. Pěstmi různého kalibru – a ostatní si zajistí v base, tam vládne přísný řád druhého života (jev tzv. prizonizace), kdo se vzepře, hned to pocítí. Že se proti někomu provinil? Kdo o tom rozhodne? Někjaký soud? A soudci, víte jací jsou: pan Krejčíř a další jsou dokladem, že věci stojí jinak. Jiná autorita? Politici? Dovolte abych se zasmál. Bůh? Kde? „A jak mě mohl nechat udělat teda to, z čeho mě viní a zač tady sedím?“ (konkrétní případ).

Že by měl odpustit někdo jemu? Kdo se o to prosí? – a následuje výčet toho, co jeho manželka/milá/družka/syn/dcera udělali proti němu, jak se na něm podepsali, jak jsou nevěrní/neteční/nevděční, když jim chtěl zajistit budoucnost. Že někoho obral o majetek? Co je to majetek? Z nedávného rozhovoru ve věznicí, vypráví odsouzený, přítomný při besedě s místním kaplanem za přítomnosti hlavního kaplana: „Přijdu k vám domů a máte na stole krásný zlatený pohár; vy vidíte svůj pohár; já vidím zlatý pohár, který patří tomu, kdo ho má.“ Že někomu ublížil? A to je jako co? „Vždyť to byl lump, dřív nebo později by tak dopad stejně!“ Že někomu vzal nejen majetek, ale i blízkého člověka, lidi? Většinou mlčení, jistá zarputilost, měnící se v rozpačitost: na to se „v akci“ nemyslí. Mysl páchajících je krátkozraká, upřená na jednu věc, na cíl, kterého je nutno dosáhnout, okolí je buď „v mlze“ (doslova podle některých trestaných), nebo jako pouze v „bočním

vidění“. Že někomu vzal to, na čem život druhého spočíval, že jej zbavil štěstí, radosti, lásky – takové poznání se rodí teprve ve vztahu, když s ním někdo se zájmem hovoří, když se od něho neodtáhne, když se třeba vedle všeobecně humanistických motivů nenápadně ozve hlas víry... Ale to už bychom se dostali k teologii.

Odpuštění je tudíž v naší společnosti slovem snad nejméně frekventovaným: není na to doba, nejsou lidé. Je čas akce, útoku, agrese, ale i dynamického pohybu zpět, obrany, obhajoby, cíleného úhybu a zpětného výpadu. Je čas vrácení facky, nikoliv nastavení druhé tváře.

I pro odpuštění nám chybí sensorium. Obzvlášť v našem geoprostoru. Zatímco v některých okolních – řekněme tradičně „západních“ – zemích se stává základním kriteriem výkonu trestu otázka vyrovnání pachatele s poškozenými a jeho odvaha požádat je za odpuštění (pokud je ještě koho žádat, jinak i obecně zástupně jiné, třeba představitele obce či veřejnosti), je u nás tato otázka „mediace ve výkonu trestu“ popelkou. Obecným trendem je „zavřít prevíty až zčernaj“, nechat je jejich osudu a maximálně zajistit, aby svůj skutek dostatečně „vyplatili“ odškodným ve prospěch postižených. Z hlediska vězeňského kaplana je to zoufale málo....

Takže: vězení samo o sobě nikoho nenapraví. Obrat může následovat, když dotyčný má důvod chtít něco změnit. Aby změnit něco chtěl, potřebuje zjistit, že něco základního není v pořádku. Že není s člověkem něco v pořádku, k tomu vede víra, zároveň ovšem s ujištěním, že existuje cesta ven z pokazeného života. Tohle ujištění může člověk přijmout, když ho má někdo rád, tj. když mu někdo naznačí, že jej to neotravuje s ním hovořit, že to třeba za to stojí, že to i pro něj něco znamená. Přes tenhle lidský zájem, běžně ve vězeňských podmínkách nemyslitelný, lze naznačit, kde je jeho původ. Tak se pomalu i lidé v kriminále dostávají ke skutečnosti odpuštění. Že je potřeba s ním počítat. Že je potřeba odpuštění znovu zavést do mysli a do srdce. Když se pak jako protřesená hráz provalí všechno to zapírané, nevnímané, zakrývané, tušené, najednou je toho tolik, že jsou z toho i zkušeni pastoři naměkko. A ti do té doby bohorovně zjišťují, že je jim tolik co odpuštět, a najednou je jasno, netřeba vysvětlovat, snad jen modlit se a děkovat. ■

Ilustrace Ema Medková

CO BYSTE (SI) NEDOKÁZALI ODPUSTIT?

Martin Bursík,
ministr životního pro-
středí

Je toho víc. Například neodkážu pochopit, že se někteří lidé nazajímají o své děti. Sobě bych to samozřejmě neodpus-til, ale je to úvaha čistě hypotetická – rozhodně bych se toho nedopustil. Nebo kdybych nějak ublížil mámě. Ale těžko bych si odpouštěl i mnohem menší prohřešky: třeba kdybych přišel nepřipravený na jednání a zavinil tím něco zlého. Vůbec nejhůř se odpouš-tějí zlé úmysly.

Jaro Křivohlavý,
psycholog

Řekl mi jeden ateista: „Kdybyste věděli, vy křesťané, jakou ohromnou moc máte v odpouštění, byli byste šťastnými lidmi“. V přátelství a manželství je odpouštění kriticky důležitým momentem úspěchu. Víím, jak to je těžké. Musel jsem odpustit jak gestapu, tak StB, straně a vládě i řadě dalších mocipánů - a bylo toho hodně - abych mohl dál žít v pokoji. S odstu-pem let mohu říci: „Vyplatilo se to“.

Karolína Kamberská,
folkové duo **Sestry**
Steinovy

Vlastně nevím, co je pravé odpouštění. Něk-teré lidi mám moc ráda, ale přesto

nedokážu nikdy úplně zapomenout na některé křivdy nebo pomluvy z minulosti - tak nevím, odpustila jsem jim, nebo ne? Znamená odpustit „zapomenout“? Myslím, že je strašně důležité přiznání, uvědomění, že se něco stalo. Pokud problém zůstane popřeny, může mezi lidmi strašit navěky.

Íjáček,
kamarád
medvídko Pú

Stokorcový les je moc malý na to, aby si v něm lidé neodpouštěli.

Když tu chceme žít pohromadě, je potřeba odpustit i Tygroví, že je takový skákavý, ať už si o tom Králíček myslí cokoliv.

Milena Černá,
ředitelka **Výboru dobré**
vůle – Nadace Olgy
Havlové

Jako je nekonečný řetěz dávání darů, tak je nekonečný řetěz odpouštění. Oba vytvářejí kruhy, do nichž je možné vstoupit a užívat si dobrého svědomí a čisté radosti. Neodpustit znamená připravit si velké trápení. Dříve jsem říkala, že bez pokání není odpouštění. Že člověk, který způsobí druhému bolestivou křivdu, má uznat svoji vinu a prosit o odpouštění. Dnes vidím bezpodmínečné odpouštění jako základ křesťanské víry.

Ptali jsme se v Brněnském seniorátu.

1. Nedokážu (nebo je hodně těžké) odpustit člověku, který ubližuje s úmyslem ublížit a o mé odpuštění se neprosí.
2. Zatím se mi nestalo, že bych nedokázala něco odpustit. Zním ale jednoho kluka, kterému jednou řekl jeho taťka něco dost hnusného a on mu to nikdy neodpustí. Prostě mu to nedokáže odpustit.
3. Nedokázala bych odpustit, kdybych se někomu s něčím svěřila pod záminkou totální mlčenlivosti a ta dotyčná osoba by to někomu řekla. Nebo bych neodpustila někomu, kdo by ublížil mé rodině, mým přátelům nebo mně.
4. Nedávno se mi stalo, že moje nejlepší přítelkyně mně a mým kamarádkám lhala, že byla nemocná, ale přitom chodila za školu. A když se konečně odhodlala přijít do školy, dívaly jsme se na ni skrz prsty. Dokonce kvůli mně přešla i na jinou školu. Jinak bych nedokázala odpustit ani kdyby mě někdo podvedl nebo ošklivě pomlouval.
5. Nedokázal bych si odpustit to, kdybych něco ukradl, někoho zabil nebo bral drogy.
6. Asi bych nedokázala odpustit někomu, kdo by udělal něco strašného a vůbec by toho nelitoval. Naopak by se tím vychloubal.
8. Těžko říct. Modlíme se „odpusť nám...jako i my odpouštíme“ takže bychom asi měli dokázat odpustit všechno (i když třeba ne hned).

Otázka příště: „S čím se nedokážete smířit?“

Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 20. 9. 2008

HŘÍCHY VĚTŠÍ NEŽ BOŽÍ SLITOVÁNÍ?

Sestro moje,“ řekl kněz tiše... /.../ „Tak hříšná nejsi, dítě, abys zapomínala, že stejně, jako dovede Bůh zbavit lidské tělo malomocenství, může očistit tvou duši od hříchu -“ „Ach, já nevím,“ vzlykala Kristina... /.../ Bála jsem se, když jsem stála s Erlendem před dveřmi kostela a kněz nás odával - bála jsem se, když jsem s ním šla dovnitř na svatební mši - se zlatou korunou na rozpuštěných vlasech, protože jsem se neodvažovala přiznat svou hanbu otci, se všemi svými hříchy neodpuštěnými - já, já jsem se ani neodvažovala pravdivě se vyzpovídat svému faráři. Ale když jsem tu chodila v zimě a byla jsem den za dnem ošklivější, protože Erlend se vůči mně nechoval tak jako dřív - vzpomínala jsem na dobu, kdy ke mně chodil večer do komůrky na Skogu -“

„Kristino -“ kněz se pokoušel zvednout jí obličej - „na to teď nesmíš myslit - ! Uvědom si, že Bůh tě vidí ve tvém žalu a v tvé lítosti. obrať se k milostivé Panně Marii, která se slituje nad každým zarmouceným -“

„Cožpak nechápeš - vždyť jsem dohnala člověka, aby si vzal život -“

„Kristino,“ napomenul ji kněz přísně, „odvažuješ se být tak pyšná a myslit si, že tvé hříchy jsou větší než boží slitování? /.../ Také tobě si troufám slíbit boží odpuštění v té chvíli, kdy o ně poprosíš - jen když se vzdáš své pýchy a uvěříš, že jeho láska je větší než tvoje nenávisť -“

UNDESETOVÁ, Sigrid. *Kristina Vavřincova*. Praha : Lidová demokracie, 1963. Vydání čtvrté. 366 s. ISBN 33-153-63

Indie je zemí paradoxů. Platí to i ve vztahu k násilí. Původní obyvatelé Indie byli zřejmě velmi mírumilovní, v jejich městech se nenašly téměř žádné zbraně. Tito starousedlíci byli ovšem poraženi a podmaněni indoevropskými dobyteli. Loupeživí Indoevropané ale velmi brzy „zkrotli“, usadili se a smísili s původním obyvatelstvem. Jakoby je „veliká matka Indie“ ve své náruči proměnila. Jejich náboženství se stalo známé svou mírumilovností, tolerancí a pozoruhodnou velkorysostí vůči názorovým rozdílům.

Paradoxní vztah k násilí, typický pro duchovní tradici Indie, se projevuje i ve zvláštní povaze indických bohů. Laskavé mateřské bohyně mívají svou odvrácenou tvář: slitovná matka Durgá je zároveň divokou bohyní války, mávajíc strašnými zbraněmi, bohyně Kálí je černou děsivou postavou, ověncenou lebkami, zbrocenou krví. Laskavý patron jóginů Šiva je zároveň divoký a nezkrutný ničitel. Svět, jak jej známe, se podle védských spisů rodí z boje a krveprolití: válečný bůh Indra jej tvoří tím, že zabíjí oblundného Draka, představujícího mocnosti chaosu. V jiné verzi je vesmír stvořen obětním rozporcováním kosmického Obra. Tento stvořitelský akt byl periodicky obnovován v krvavých obětních rituálech brahmánů.

Je opravdu zvláštní, že ačkoli v posvátných tradicích Indie není o násilí nouze, stali se Indové v dějinách známí jako stoupenčí nenásilí a smířlivosti vůči všem kulturním, náboženským a etnickým odlišnostem. Na rozdíl od monoteistických náboženství nikdy nepovažovali věroučné rozdíly za dostatečný důvod k válkám, nikdy se také nepokoušeli svoji pravdu vnucovat okolním národům.

Hinduismus je národním náboženstvím bez misijních aspirací. Indové nepotřebují ke štěstí, aby jejich názory přijal celý svět.

Není ostatně důvod nikoho přesvědčovat, k hinduismu nelze konvertovat. Má-li se někdo stát hinduistou, stane se jím v přítomném životě.

Vzhledem k těmto postojům byli Indové v dějinách opakovaně obětí agresivních nájездů odjinud. Indii dobývali muslimští Arabové, Turci, Peršané, Mongolové, a posléze křesťanští Britové. A znovu vykonala veliká matka Indie kouzelné dílo proměny na svých dobyteli. Muslimové v Indii opustili své militantní ambice, prohloubili svou zbožnost, rozvinuli mírumilovnou spiritualitu islámské mystiky: sufismu. Také Britové byli nakonec morálně přemoženi laskavými protesty a hnutím nenásilného odporu pod vedením Mahátmá Gándhího. Tento novodobý světec postavil svůj politický program na staroindickém duchovním ideálu ahinsá, tedy nenásilí a bezpodmínečné úcty ke všemu živému. A jsme u dalšího paradoxu: svou duchovní inspiraci k politice nenásilí Gándhí čerpal z Bhagavadgíty (často nazývané „biblí hinduismu“), jejímž dějovým rámcem je nesmiřitelná bitva Kuruovců a Pánduovců. I tragický konec Gándhího života je paradoxní: zavraždil ho brahmán, fanatický hinduista.

Gándhího vrah byl ovšem jedním z mnoha tisíců indických vlastenců-teroristů, kteří se rozhodli vzít spravedlnost do vlastních rukou. Indičtí partyzáni-teroristé na sebe upoutali pozornost výbuchy a atentáty už v době britské koloniální nadvlády. Po jejím zániku a po rozpadu Indie na muslimskou a hinduistickou část se hinduistický nacionalismus projevuje agresivitou vůči v Indii dosud žijícím muslimům a jejich mešitám, ale také ve snaze obnovit některé staré tradice Indie, které zakázali britští kolonizátoři, jako je praxe satí, tedy upalování vdov spolu se zesnulým manželem. Ano, Indie je i dnes zemí paradoxů... ■

„Bylo to celý nějaký divný,“ kroutil hlavou Jirka, který psává reportáže ze soudních síní, a objednal si pivo. „Ten proces byl snad zmanipulovanéj nebo co. Člověku z toho zůstává rozum stát...“

„Aspoň budeš mít dobrej článek, ne?“ povídám.

„Člověče já nevím,“ namítl Jirka, „ještě teď mě z toho celkem mrazí.“

„Takže další skandální zpráva o stavu justice?“

„To právě ne,“ řekl Jirka. „Bylo to celý úplně jiný... Bylo tam úplně narváno, ale vládl tam kupodivu dost pořádek. Nejdřív jsem si myslel, že se všichni přišli podívat, tak jsem začal zjišťovat, kdo je vlastně obžalovaný. – Chlapče, takovej monstrproces svět ještě nezažil...“

Servírka přinesla pivo a Jirka se nepřítomně zahleděl do padající pěny.

„Takže zase nějakej gang?“ snažil jsem se rozprodit hovor.

„Žádný gang. Zjistil jsem, že všichni ti lidi, co

tam byli, jsou obžalovaní. Nikdo z těch, kdo tam byli, se nepřišel jenom koukat. Nikdo! Chápeš? Přijdeš tam jako reportér a najednou zjišťuješ, že v tom jedeš taky.“

„Cože, tys byl taky mezi obžalovanýma?“ vykukl jsem oči. „Cos provedl?“

„Hm, nic zvláštního, jako většina tam. Ale oni se postupně všichni začali přiznávat ke všemu, co kdy provedli. A to se ti pak taky lecos vybaví. A je ti trapně...“

„Hele, to už začíná být dost absurdní divadlo.“

„No, a to ještě není všechno. Víš, co byla největší pecka? Že soudce byl zároveň obhájce.“ Jirka pobaveně sledoval můj zcela nechápatý obličej.

„A jak to dopadlo?“ vypravil jsem ze sebe.

„To nevím, odešel jsem ještě před koncem a spěchal sem,“ řekl Jirka. „Jak by to ale mohlo dopadnout, když je soudce tak zaujatý...“

Chvilí jsme oba koukali do poloprázdných sklenic. „To je dobře, žes přišel dřív. Výčepní říkal, že právě začal roztáčet poslední soudek...“ ■

Bystré oko Jana Čírky

Akce libereckého seniorátu . Najdi pět rozdílů. Řešení na straně 27.

JANA ŠTEFLÍČKOVÁ

Benjamin Skála

Uchu pro
potěchu

Téměř třicetiletá písničkářka Jana Šteflíčková z Prahy je první, o které tu píšu, aniž bych jí viděl naživo na koncertě. Ještě nedávno byla totiž známá pouze jako herečka Ypsilonky a její písničkářká „kariéra“ je dílem posledních dvou tří let. Vystudovala DAMU a krátce působila také v Západočeském divadle v Chebu. Vedle hraní v divadle a studií zpívala s různými uskupeními, vlastní písničky si ale začala psát až později.

Dnes vystupuje buď sama nebo s doprovodnou kapelou originálně nazvanou Kůň, která vznikla v roce 2005 a hned spolu natočili demo. O rok později Jana Šteflíčková vyhrála diváckou cenu Krteček na největším českém folkovém festivalu Zahrada a loni jí již vyšlo CD Jablečno u Indies MG Records, na které nahrála spolu se skupinou Kůň 15 autorských písniček.

Kapela Kůň je trio, které tvoří kytarista Vojtěch Želinský, bubeník Robert Švehla a známý jablkoňský „hráč na větev“ (tj. fagot) a baskytarista Johnny Jůdl, který letos nahradil kontrabasistu Petra Tichého. Ten je ještě slyšet na céděčku a občas ve skupině alternuje. Soprán saxofon či trumpetu z desky zní díky hostujícímu Bharatovi Rajnoškovi.

Jana Šteflíčková koncertuje zhruba čtyřikrát až pětkrát do měsíce, poslední dobou odehrává s kapelou asi třetinu koncertů, navrací se tak více k písničkářským koncertům, od kterých v loňském roce spíše upouštěla. Repertoár koncertů s Koněm se mírně liší od sólových recitálů, zatímco v prvním případě dostanou prostor spíše vtípnější a „nakoplejší“ (jak říká Jana) písničky, sólový program je komornější, vážnější. Nicméně se to samozřejmě prolíná. Jedna z vtípnějších písniček, záměrně mírně infantilní Výlet, slouží jako otvírák alba Jablečno. Její melodie

cituje znělku seriálu Jen počkej zajíci, v jiné písničce (která ale na albu nevyšla) zase zní motiv z Vinnetoua. V podobné písničce Dopravní hřiště hostuje s recitativem v roli učitelky-druženářky Ester Kočičková. Zásadnější jsou ale jiné polohy zpěvu Jany Šteflíčkové: dobou první republiky dýchne Femme fatale a Bréca (zповěd staré herečky), první Janin hit, se kterým např. vystupovala i v soutěži Česko hledá písničku, od kterého však už má dnes patrně mírný odstup, a tak je na albu uveden jako „píseň navíc“. Já osobně pak nejraději poslouchám skladby blízké jazzu (Kdyby měsíc opaloval černochoy do běla, Kobyla či Šerosvit) či titulní šanson Jablečno.

Janiny texty jsou velmi zajímavé a obsahují spoustu zábavných slovních hříček („cyklista se smál na celé kolo“ – Moucha a cyklista), nejbohatší na ně je již zmíněná Kdyby měsíc opaloval černochoy do běla („na prázdniny jezdili by daleko na sever / za polární noci, na nose brejle měsíční“ či „běžte pod měsíčník a namažte se krémem“). Působivou atmosféru Šerosvitu dokresluje hraní si se slůvky („je podvečer a padlo šero / do mojí sklínky se šery“ ... „stíny tu chodí šerosvitem / a na tapetách příšery / v přišerí chodí v bytem...“), někdy i poněkud drsné („v houpacím křesle elektrickým / na klně líně kočka přede“). Album uzavírá silná píseň Kolesa o vyhnání z ráje („tak už je to tady Adame / z týhle zahrady padáme“ ... „budem jít už jenom kyselý pláňčata / dneska nejsem nahá / už jsem nahatá“ ... „málo je nám platná postel s nebesy / jsi špatnej já jsem špatná / oporou budme si“).

Některé písničkářky můžeme sledovat téměř od dětských či raných let, občas se ale objeví vyzrálá osobnost z čista jasna – Jana Věbrová, o které jsem psal minule, či Jana Šteflíčková jsou toho dokladem. ■

INSTANTNÍ PROGRAMY

MODLITBA

Upravil J. Vakiš

Žalm 86, 1–17.

I. Pokyny pro vůdce (v hlavních rysech).

Modlitba je a zůstane vrozený a nehlubší popud duše člověka. Lidé se modlili v každém věku a modlitba nikdy nebude přežita, dokud lidé budou obývat tuto zemi. Člověk, který popírá v sobě náklonnost a přirozenou touhu po modlitbě, udušuje v sobě jednu z nezákladnějších a nejdůležitějších funkcí lidského života.

Modlitba není břemenem, které musíme nést: modlitba není povinností, kterou máme vůči Bohu – nějaký dluh, který Bohu musíme zaplatit. Modlitba je výsada: tak jako přátelství, láska, smích, dobré knihy, krásná hudba a velké umění jsou nám milé a cenné – tak i modlitba má se stát člověku neskonale důležitou a nezbytnou. Člověk, který nepochopil hluboký význam modlitby a který modlitbu zavrhuje, neodmítá vykonat nějakou povinnost, ale sám sebe okrádá o tu nejvyšší výsadu člověka: o přátelství samého Boha.

II. Ilustrace (pro vůdce).

1. Přines do schůze telegram: Vysvětli, že telegram je osvědčený prostředek, kterým se lidé rychle a i spolehlivě mohou dorozumět i na velké vzdálenosti, ať jsou v kterékoli části světa. Modlitba je takovým spolehlivým dorozumivacím prostředkem mezi nebem a zemí: je to přímým spojením mezi Bohem a člověkem: je to spojení snadnější, rychlejší a spolehlivější nežli náš obvyklý tele-

gram, neboť Bůh slyší každou naši prosbu, každý náš vzdech a je hotov vyplnit naše prosby, pokud modlitby naše se nepříkří jeho moudrému vedení celého světa i každého jednotlivce v něm.

2. (Pro vůdce): Napiš na tabuli slova Jana Mc. Neila : Zkáza světa je starost, lék proti starosti je modlitba, odměna modlitby je mír a klid.

1. Pod tato slova nakresli i vodorovnou čáru : – (znaménko minus) = starost;

2. kolmou čáru: | = modlitba ;

3. a spojení obou čar v křížek: + (znaménko plus) = mír – klid.

Vysvětli, že tak jako v počtech znaménko - (minus) odpočítává, tak i starost bere z našeho života klid, radost, spokojenost, štěstí atd.

Modlitba je jako ta kolmá čára, linie, které dosahuje nebesa a která nás spojuje se zdrojem veškeré pomoci člověka: se samotným Bohem.

Spojíme-li obě tyto linky dohromady, tak že je položíme křížem přes sebe, dostaneme znaménko + (plus), které sečítá.

Právě tak, když připojíme k starosti modlitbu, dostaneme sílu a odvahu, které nám pomohou překonat a zahnat všechny naše starosti – a pak se dostaví radost a klid.

III. Otázky pro rozhovory:

1. Kdy a kde se máme modlit?

2. Za co se máme modlit?

3. Proč se lidé modlí?

4. Jaký je rozdíl mezi modlitbou Samsona (Soudců 16, 28) a Štěpána (Skutk. 7, 60).

5. Jaký je rozdíl v modlitbě (prosbě) mar-notratného syna, když z domu otce svého odcházel a když se vracel domů ?
6. Proč zavrhoval Pán Ježíš modlitby farizeů?
7. Proč zklamou často mnohé dobré úmysly lidí?
8. Kdy jsme oprávněni modlit se za chudé, (2) nemocné, (3) opuštěné, (4) za světové bratrství, (5) za misii?
9. Proč zůstanou mnohé modlitby nevyšlyšeny ?
10. Co by se stalo, kdyby Bůh vyslyšel všecky modlitby všech lidí?
11. Máme se modlit za určitou pomoc pro sebe nebo i jiné, když si svou vlastní práci a rozumem můžeme pomoci sami?
12. Jaký vliv na osobní charakter má náboženství, které poctivou snahu a práci chce nahradit žebráním v podobě modlitby ?
13. Je možné být v modlitbě sobeckým?
14. Jak dalece pomáhá člověku vědomí, že někdo se za něho modlí?
15. Proč vědomí, že se někdo za mne modlí, by mělo být dostatečnou příčinou k nesobeckosti v mé modlitbě ?

PAVUČINA

Michal Šourek

Téma

Jednota, společenství, vzájemná závislost

Biblický text

Efezským 4,1-6.15-16

Popis

Všichni stojí v kruhu. Vezměte klubíčko vlny (nebo provázek). Úkolem je vytvořit spojení mezi všemi lidmi v kruhu. Konec klubíčka držte v ruce a klubíčko hoďte někomu v kruhu. Přitom mu řekněte něco pěkného. Ten podrží jednou rukou vlnu tak, že se mezi vámi napne a klubíčko hodí někomu dalšímu (a opět mu řekne něco pěkného). Na konci jsou všichni propojeni a uprostřed kruhu je pavučina. Požádejte účastníky, aby přemýšleli na tím, co pavučina znamená. Pak někoho požádejte, aby spojení pustil. Požádejte všechny, kdo jsou na něj napojeni, aby se pustili také (event. padli na zem). A tak dál.

Zvěst

Jsme jedno tělo. Jsme navzájem provázáni. Jeden druhého podporujeme a držíme. Pokud ztratíme jednoho z našeho středu, spustí se reakce, která je nebezpečná pro nás všechny. Musíme se o sebe navzájem starat a mít o sobě zájem.

Pomůcky

Klubíčko vlny (provázek).

Variace

Hru můžeme použít také na začátku pobytu (tábora, kursu) k seznámení a vysvětlení toho, že nám záleží na tom, aby nikdo z našeho středu nevypadl, aby se všichni cítili součástí naší nové pavučiny. To znamená jeden druhého si všimnout, být k sobě pozorní a milí.

NAUČENÍ NEPATRNÝCH VĚCÍ VŠEDNÍHO ŽIVOTA

Úvod pro vůdce. Pán Ježíš užíval podobství. Proč? — I starý zákon je pln obrazů a podobenství. Viz Žalm. I. Jerem. 23:29. Přísl. 24:20, 26:20. V každém skrývá se kus pravdy — výstrahy — naučení. Kniha Přísl. jich plné. — Jsou z všedního denního života — a proto pro život. — Podobná podobenství jsou kolem nás všude. Bude dobře, když jim věnujeme dnes pozornost.

Bude dobře, když několik členů bude předem požádáno, aby každý znázornil a uvedl jedno takové podobenství. Dojem bude zvýšen, když v ruce při řeči držeti bude objekt nebo obraz předmětu, o němž promluví a naučení pro život z něho vyzvedne.

1. Oheň: Jerem. 23 :29. Jako slovo Boží. Kterak? Osvětluje. Zjevuje. Zahřívá. Obveseluje. Očišťuje. Rozvedte krátce každé.
2. Kladivo: Jer. 23:29. K čemu je kovářovo? Jak obraz slova B.?
3. Svíce: Přísl. 24:20. — Mat. 5:14-15. Co tím chce říci Kristus k nám? Kdy, jak a proč svíce bezbožných zhasne?
4. Sůl: Mat. 5:13 Sůl užívaná k preservování masa. Co chtěl říci Kristus k nám?

5. Kvítka: 6:28-30. Čemu se učíme od prosté květinčky?
6. Strom: (obraz—náčrt) K čemu je? Jaké naučení pro nás?
7. Chléb: Jan 6:48. K čemu je chléb? Co chtěl Ježíš tím říci? Co nám?
8. Voda: Jan 4 :10. K občerstvení. - K očištění.
9. Zrcátko : Jakub 1:23-24. Co se tím znázorňuje?
10. Plevy : Žalm. 1:4. Čeho jsou symbolem — jaké povahy? Jan 3:12. Co tím chce Jan říci? Jaké naučení pro nás?
11. Hrnek na vaření. Nevzhledný, ale potřebný. Tak je většina z nás. K práci všední jen. Ale jak důležitý úkol!
12. Sklenice vody: Mat. 10:42. Symbol služby bližnímu.
13. Brýle nebo skřípec. Zrak slabý — nedokonalý je posílen, takže vidí jasněji — přesněji — více — dále. Tak slovo B. — dobrá kniha, kázání, přednáška — rozmluva — vyjasňuje; doplňuje — rozšiřuje náš hled duševní — duchovní — takže máme určitější, jasnější ná-hled, roz-hled. Vymyslete některé jiné sám. Který starozákonní karrakter se mi nejlépe líbí a proč.

KŘÍŽ, KVĚTINA, OBRAZEC

Michal Šourek

Téma

Jakékoli téma

Popis

Lidé sedí v kruhu. Některým (nebo všem, je-li skupina menší) dáme cedulky/papíry s biblickými texty. Jednotlivé cedulky jsou označeny čísly. Účastníci postupně čtou biblické texty na cedulkách. Po přečtení cedulku položí doprostřed kruhu nebo připnou na zeď – postupně tak vzniká obraz kříže. Další účastník začíná číst po cca 30 vteřinách ticha. Při čtení může hrát tichá hudba. Na začátku můžeme rozsvítit ve středu kruhu svíčku. Všechny biblické texty se týkají daného tématu (láska, Boží království, světlo a tma, služba, odpuštění, bližní, atd.).

Pomůcky

Papíry (A4) s texty biblických veršů (nejlépe napsaných velkými písmeny), lepicí páska nebo špendlíky (pokud texty

věšíme na zeď), MC/CD (hudba), svíčka a sirky.

Variace

Místo kříže můžeme skládat obraz hvězdy, květiny, trojúhelník nebo jiný obrázek. Papíry s texty můžeme upravit do různých tvarů. Pro zjednodušení je lepší mít na zemi nebo na zdi, kam účastníci obraz skládají, předkreslený obrys s čísly, event. si skládání předem vyzkoušet.

Biblické texty (příklady)

Naděje: Ž 25,2; 31,7; 71,5; Ř 4,18; 5,2; 5,5; 8,24; 12,12; 15,13; 1K 13,13; Gal 5,5; Ef 4,4; Kol 1,5; 1,27; 1Tes 2,19; 5,8; 1Tm 4,10.

Láska: J 13,35; Ř 5,5; 5,8; 8,35; 13,10; 1K 13,1; 13,4; 16,14; 2K 5,14; 13,11; 13,13; Ga 5,6; 5,22; Ef 5,2; 1Te 5,8; Žd 13,1; 1Pt 4,8.10.16.18; 1J 2,5; 4,7

BOŽÍ OBRAZ

Michal Šourek

Téma

Lidé jako Boží obraz

Biblický text

Genesis 1,27; Koloským 3,5-11

Popis

Připravte si pro každého květinu. Rozdejte je lidem, až budou vcházet do místnosti. Po úvodu, kdy vysvětlíte, co mají dělat, lidé procházejí místností a potkávají se (měl by se potkat každý s každým).

Při setkání si vymění květinu a jeden druhému řekne: „Jsem rád, že jsi jiný než já. Děkuji ti, že jsi pro mne Božím obrazem.“ Nebo: „Děkuji ti za to, že v tobě vidím Boží obraz.“ Nebo: „Jsi překrásná a jedinečná lidská bytost a pro mě jsi obraz Boha.“

Variace

Tuto aktivitu můžeme použít samostatně nebo jako součást delší pobožnosti/bogoslužeb. Formulujte slova tak, aby co nejlépe vyhovovala dané situaci. Navrhněte lidem, aby si nechali své květiny jako připomínku zvěsti, kterou slyšeli a atmosféry, kterou prožili.

Zvěst

Jsmo různí. Je dobře, že jsme různí. Bůh nás všechny stvořil a každého z nás stvořil jako svůj obraz. V každém člověku mohu vidět obraz Boha a učit se Boha znát. A je dobře říci druhým, že jsou Božím obrazem. A je dobře, když to sami slyšíme. Jsme Boží obrazy na tomto světě.

Pomůcky

Květina pro každého.

Možná někdo z vás četl článek v Českém bratru v čísle 4, který představoval výsledky průzkumu ekologického chování vzhledem k náboženskému vyznání. Křesťané jsou na tom prý lépe než zbytek obyvatel ČR a evangelíci nejlépe – každá fara má pro členy sboru nádoby na tříděný odpad, sborový dopis se tiskne jedině na recyklovaný papír a členové církve se chovají ekologicky šetrně. Je to také případ vašeho sboru?

Křesťanství se někdy vyčítá, že považuje člověka za nadřazeného přírodě, z čehož v minulých stoletích prý vyplývalo bezohledné využívání přírody. Křesťanství ale se svým důrazem na jiné hodnoty než je bohatství, moc a konzum a s vědomím odpovědnosti za vlastní jednání má předpoklad být „ekologicky šetrné“. Však se to také projevuje. Nejen jednotlivci, kterých je z řad církvi mnoho, ale i různá sdružení, organizace a odbory se věnují péči o stvoření.

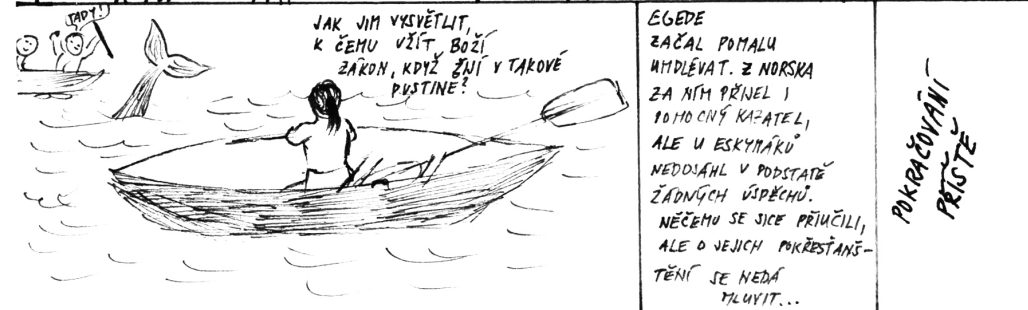
Česká křesťanská akademie má ekologickou sekci, která mimo jiné podporuje konání Dnů vděčnosti za stvoření ve sborech. Pravoslavná akademie má Centrum pro aplikaci obnovitelných zdrojů energie, které má svoji větrnou elektrárnu, solární zdroje i kotel na biomasu (www.orthodoxa.cz). Ani ČCE neuznává pozadu. Máme svoji komisi pro životní prostředí (<http://kzp.evangelnet.cz/>), Bratrstvo i Český Bratr mají svoje „eko“ rubriky. Témata, která se více či méně zabývají ŽP se objevují i na setkáních mládeže. Nově se na scéně objevila Slunečnice, což je jednotka SEMu (sdružení evang. mládeže), která se zaměřuje na ekologii a život na venkově a chce také sdružovat věřící ekology a ekopedagogy. Toto sdružení vzniklo při sboru v Horní Krupě. Info u faráře: david.sorm@semcr.cz. Na stránkách www.dokostelanakole.cz

se můžete dozvědět o ekumenické akci na podporu cyklistiky, která se chystá na 21. září, ale i mnoho o křesťanském pohledu na ochranu ŽP, o pravidlech jízdy na kole i najít tipy pro ekologicky šetrné chování.

Sbor a fara samozřejmě nemá být reklamou na ekologii, ale může nám samotným i příchozím připomínat, že i my máme zodpovědnost. Po společné kávě asi nezbude mnoho odpadu, ale pro obal od sušenek a PET láhev, případně pro poštu ze Synodní rady (po přečtení) je dobré mít nachystaný správné nádoby na tříděný odpad. Ale abychom nezůstali u tak omílaného třídění odpadů. Pokud už mám ekologicky šetrné úklidové prostředky doma, tak proč by na faře měly být „ty co byly zrovna ve slevě“? Může si náš sbor dovolit tisknout na recyklovaný papír, i kdyby byl o něco dražší a nebyl skvostně bílý? Zateplování fary, výměna oken či pořízení šetrnějšího vytápění je věc, která nyní trápí mnoho sborů, neboť je na ně možné získat část peněz z grantů, které ovšem není lehké získat. Ojjoj, tolik úsilí a peněz, a kdo ví zda to má vůbec cenu ... Finanční návratnost si dokážeme alespoň přibližně vypočítat, ale jestli naše snaha pomůže něco změnit ve světě, to nevíme. No, i tomu se říká víra. Spousta úsilí a nejistý výsledek. Naštěstí nevěříme v ekologii, ale v Hospodina, který nám zemi svěřuje a my se musíme snažit tu spravovat co nejlépe dovedeme.

A co (z)může mládež? Udělat program pro děti s tématem ochrany přírody, uspořádat vycházku do přírody, jezdit do kostela na kole nebo zařídit ve sboru ty odpadkové koše a starat se o ně, případně k nim vyrobit vysvětlující cedulky, atd. No prostě chovat se vzorově :-)

Proč se zlobit, že statistické průzkumy nejsou přesné, vezměme je raději jako výzvu :-) ■

V Horní Čermné se měl konat 1. ročník Sportovního pobytu evangelické mládeže. Pro nedostatek účastníků byl pobyt upraven do podoby Herního soustředění. Odpadla biblická řada s Leonardem Tecou, ale Leonardo neodpadl. Odpadla přednášková řada Sama Erdingera o péči o tělo, ale o tělo jsme se starali víc než dost. Sjelo se 10 skoro největších sportáků z ČCE a ze sprátených církví. Hráli jsme přes den sportovní hry a po večerech moderní společenské. Nabízím pár postřehů: 1. Není radno stavět krokětovou branku na vrch hliněného kopečku. 2. I koule na pétanque mohou odkakovat jako hopíky. 3. Softballový míček je sice soft, přesto pěkně bolí. 4. Fotbalový míč se krotí stejně těžko, jako koule na pétanque. Jen hlavičky méně bolí. 5. Letící frisbee je vždy o krok rychlejší než běžící

hráč. 6. Volejbalová síť není slušivé sako. 7. Badmintonová také ne. 8. Z pingpongové sako neuděláš. 9. Kopce jsou spravedlivé – co vyšlapeš, to si taky sjedeš. Jenže nahoru šlapeme 2 hodiny a dole jsme za 2 minuty! 10. Společenské hry nepomáhají svalové regeneraci. Ale je to aspoň zábava. 11. Co bolí, to sílí. Pokud toto platí, tak všichni účastníci jsou po Herním soustředění silní jak silnice. A mé tělo sílí doteď. Bude-li zájem, tak zase za rok! ■

oachovný
kun radí

SEZNAMUJEME RODIČE

Miki Zařechtal

Pokud náš vztah již nějaký čas trvá, a máme pocit, že míří k rozhodnutí učinit z něj svazek oficiální, nevyhneme se momentu, kdy chceme seznámit rodiče. Ne každý je totiž z evangelických klanů, kdy se rodiče znají ještě dříve, než jejich ratolesti o sebe projeví zájem. A ne každý má rodiče natolik „v pohodě“, že může očekávat bezproblémové přátelské odpoledne, které zorganizují sami rodiče, po té co na sebe kontakt najdou v telefonním seznamu.

Tuhle se jednou rozhodli mladí uspořádat výlet pro rodiče. Domluva byla sraz na zastávce bus a pojedje se kus, kde se projdou údolím řeky. Sraz proběhl bez problémů. Autobus ovšem nejel. Tedy padl nápad, pojďme pěšky na další zastávku, a pojedeme následujícím spojem. Druhá rodina nápad neopřetovala, a tedy došlo k rozdělení. Jedna část vyčká, a druhá do autobusu nastoupí na další

zastávce. Autobus jel ovšem v „mezidobí“, a tak jedna rodina, mávajice z busu, předjela druhou. Nevadí, sejdeme se přece v údolí. Ale jaké bylo překvapení, že na konečné zastávce nikdo nečekal, ani v údolí řeky nebylo po druhé rodině ani vidu, a tak společný výlet proběhl hezky, ovšem pro každou rodinu zvlášť. Až druhý den se zjistilo, že se druhé rodině čekat nechtělo a že nevěděli, zda druhá dorazí, když autobus nestihli....

A tak plánujte seznamování na základě znalosti svých rodičů, na neutrálních, pokud možno statických místech, a mějte v záloze něco, čím zaiprovizujete v případě nezdaru prvotního plánu. A v případě, že si rodiče nesednou, či jejich společné chvíle jsou nemožné, pak už zbývá snad jen doufat, že svatební veselice proběhne bez komplikací. Jde přeci především o váš společný život, ne o společný život rodičů obou stran. ■

Ne každý student informatiky je sportovní antitalent. Například Tomáš Plich dělá wide receivera (WR) v pardubickém týmu Stallions. Americkému fotbalu se věnuje tři roky.

Nenaštví se, ale...jaký je rozdíl mezi americkým fotbalem a rugby?

Cha, tuhle otázku slýchám opravdu často. Rozdílů je hodně, ten nejnápadnější je výstroj – my máme na sobě chrániče, které nám dovolují takové srážky, jaké by hráče rugby stálo pořádné zranění. Vědci dokázali, že v americkém fotbalu se dávájí rány 4x větší než v rugby. Ne nadarmo je americký fotbal uznáván jako nejtvrďší kolektivní sport na světě. Fotbal je taky daleko víc svázan pravidly. Další velký rozdíl je taktika, fotbal je jedna velká taktická bitva. Každý hráč má přesně daný úkol, bez kterého by celá akce vyšla vniveč. Samozřejmě pravidla jsou hodně odlišná.

Co mají společného?

Asi jenom tvar branky... Míč je sice taky šišatý, ale konstrukce a tvar je jiný.

A co je starší?

Rugby. Hrál se v Anglii a Evropě. Fotbal vznikl v Severní Americe na konci 19.století. Sice převzal některé prvky z rugby, ale je to úplně jiný sport.

U nás se začal hrát až v roce 1994, první zmínky o fotbalu jsou už od roce 1990. Když nepočítám zápas amerických vojáků v Plzni po druhé světové válce ;)

V kterých městech se hraje americký fotbal? Kolik je u nás týmů?

Americký fotbal se hraje v Brně, Havířově, Liberci, Pardubicích, Plzni, Praze a Příbrami. Nový tým vzniká v Českých Budějovicích.

Česká liga má 2 divize, v každé divizi jsou 4 týmy. Divize jsou rozděleny výkonnostně.

Kolikrát týdně máš trénink? Jak trénujete?

Tréninky máme dvakrát týdně plus posilovna. Tréninky jsou rozděleny do dvou fází, jedna je zaměřena na rozvoj fyzické zdatnosti hráčů, druhá část je pak o nacvičování herních situací a drillů. Trénujeme rychlost, postřeh, mrštnost, tvrdost...

Jak dlouho trvá zápas?

Hrajeme 4x12 minut čistého času. Po každé čtvrtině si týmy mění strany, mezi 2. a 3. čtvrtinou je poločas.

Kolik lidí je na hřišti? Kolik má být na střídačce?

Soupeří spolu vždy dva týmy z nichž každý má na hřišti 11 hráčů. Tým, který má míč, útočí (offense), druhá jedenáctka hráčů brání (defense). Každý tým musí mít útočnou i obrannou jedenáctku plus náhradníky, dohromady je to 30 - 50 hráčů.

Co je pro hráče důležitější - váha, síla nebo rychlost?

Ve fotbale se uplatní téměř každý, samozřejmě je ideální, aby hráč byl velký, silný a rychlý. Ve fotbale je hodně pozic, takže každá vlastnost se dá využít v jiné pozici. Já, jako wide receiver, potřebuju rychlost a spolehlivě chytat balón. Oproti tomu třeba lineman musí být velký, robustní a silný.

Jsi wide receiver, co je tvým úkolem?

Mým hlavním úkolem je běhat pro passy a doběhnout pak s balónek do endzóny a dát touchdown. Když se hraje runová akce tak běhám na bloky, aby mohl running back za mnou běžet s balónek.

Co je cílem zápasu?

Vyhrát!!

Jakým způsobem se to provede?

Tým musí skórovat, k získání bodů vede víc cest. Nejvíc bodů tým získá, když dá touchdown, ten je za 6 bodů. To je tehdy, když se s balónem doběhne do endzone nebo tam balón chytí.

Po touchdownu následuje conversion, neboli potvrzení touchdownu, to je za 1bod v případě kopu – za 2 body v případě normální akce(pass – run). Existuje ještě tzv. fieldgoal, to je kop ze hry za 3 body, kdy útočící tým je blízko k endzóně, ale už nemá možnost se tam dostat normální hrou.

Uff, tolik cizích slov. Nejde to říct česky?

Česky by to říct šlo. Ale nedávalo by to smysl. Třeba já jsem wide receiver, takže česky „široký přijímač“. V hokeji máš taky termín „gól“ nebo „krosček“. V češtině pro to prostě nemáme vlastní výstižné výrazy.

Kolik chráničů na sobě při zápase máš?

Co nejvíc to jde Ne, teď vážně. Povinná výstroj hráče obsahuje: helma s face-maskou, chránič zubů, největší chránič je na ramena, další chrániče jsou součástí kalhot – chránič na kostrč, boky, stehna a kolena. Ruce si navíc hráči ochraňují neoprenovými nebo textilními chrániči (např.: paží, loktů, předloktí). Rukavice jsou individuální výbavou, pro každou pozici jsou rukavice jiné – já jako WR potřebuju rukavice, ve kterých se bude dobře balón chytat a držet, ale linemani mají rukavice vyztužené hlavně k hřbetu ruky a zápěstí. Samozřejmě součástí jsou kopačky, bez nich to prostě nejde, ideální kopačky jsou přímo na americký fotbal, oproti kopačkám na kopanou mají jinak rozmístěný kolíky.

Kolik zranění máš za sezónu?

Záleží na vážnosti zranění. Jasně, že si z každého zápasu odnesu nějaký to drobnější zranění. Samozřejmě během zápasu jsou i vážnější zranění. Třeba minulou

sezónu jsem musel úplně vynechat kvůli poraněným vazům v kotníku. Nejběžnější zranění pro mě jsou naraženy, odřeny a občas otřes mozku – srážky hlavou jsou častý, někdy se tomu nevyhnu. Ale tuhle sezónu jsem měl štěstí a nic vážného se mi nestalo. Na ty modřiny a otoky jsem si už zvykl.

A co když se někdo zraní?

Na hřišti musí být přítomná sanitka. U vážnějších úrazů se přeruší zápas, protože sanitka musí odjet. U lehcích, jako je zlomená ruka nebo noha, většinou přijede druhá sanitka nebo se počká, co vydrží pacient.

A máte taky žluté a červené karty?

Ne. Na hřišti je 5-7 rozhodčích a hlídají fauly. Při faulu hodí na hřiště žlutý „kapesník“ a tým dostane trestné yardy. Když se to stane útoku, musí pak překonat delší vzdálenost. Když obraně, je to výhoda pro útok. Faul je třeba nesportovní chování, hrubost, stahování za helmu a tak. Taky existuje osobní trest. To když tě rozhodčí vyhodí z pole. Taky to znám ;)

Ještě mi pověz, co tě na tomhle sportu baví?

Na fotbalu se mi líbí hodně věcí, týmová hra, tvrdá hra, adrenalin a fanynky. Mám rád kontaktní sporty a tady je kontaktu a kolizí opravdu hodně. Určitě se mi na fotbale líbí to, že je to o taktice – musíme přemýšlet, nejen tupě lítat po hřišti.. Taky je to u nás tak trochu stále exotický sport.

Co tě štvě?

Myslíš ve fotbale? Asi budu spokojenější až bude o fotbale víc slyšet a lidi začnou chodit na zápasy.

Díky za rozhovor!

*Více o americkém fotbalu na www.caaf.cz
a www.stallions.cz.*

MORAVA KRÁSNA ZEM...

Eva Zhánělová

Víkend
za humny

Východomoravský seniorát, Hostýnské vrchy – Zaostříme-li náš dnešní pohled na oblast mezi Zlínem, Vsetínem, Valmezem a Bystřicí pod Hostýnem, najdeme rozlehlé území přírodního parku Hostýnské vrchy. Na spojnici těchto měst leží lyžařské „středisko“ a výchozí bod turistických cest – Tesák. Autobusové linky se k němu sbíhají ze všech čtyř světových stran.

Vydáme-li se z tohoto vrcholu po zelené turistické značce směrem na JZ, můžeme se klidným tempem projít krásnými lesy Hostýnských vrchů, sbírat hřibky, maliny, ostružiny... Zanedlouho jsme u tří kamenů a když vyjdeme z lesa na rozlehlou mýtinu, je tu rozcestí Klapinov. Místo s posezením, kde můžeme načerpat nové síly a udělat malou (asi 1km) odbočku na zříceninu hradu Obrány. Z Klapinova nás zelená odvede dále ke skalnímu útvaru s přílehlavým názvem – Skalný. Tady můžeme vyzkoušet své amatérské horolezecké umění.

Ale to nás už modrá vede dál – směr Bukovina, Pod Valy a k Vodní kapli. Pramenící průzračná voda je v parném létě výborným osvěžením. To už jsme se dostali pod úpatí

poutního místa Hostýna. Stačí jen vystoupat po starodávném kamenném schodišti a objeví se před námi hora, jejíž silueta je viditelná již zdaleka. K Hostýnu se váže jedna z pověstí, podle níž bylo poslední útočiště před nájездem tureckých hord (r. 1241) právě zde. Když byly vyslyšeny modlitby zbožných obyvatel, zasvětili místní barokní chrám panně Marii Svatohostýnské, která je na průčelí vyobrazena s blesky v ruce a zdevastovaným tureckým ležením u nohou.

Kromě nádherného kostela jsou na Hostýně k vidění i další zajímavé věci. Jsou zde dvě křížové cesty, z nichž jednu vytvořil Dušan Jurkovič (známý stavbami v Luhačovicích a na Radhošti). Hostýn byl v minulosti tak významný, že odtud pochází jeden ze základních kamenů Národního divadla. Kousek dál od církevních staveb se tyčí k nebi krásná kamenná rozhledna a o něco méně krásná větrná elektrárna.

Budeme-li už unaveni turistikou, nabízí se nám na Hostýně nocleh v jednom z poutních domů. V opačném případě se vydejme dál: poté, co si na památku koupíme perníkové srdce, sejdem schody

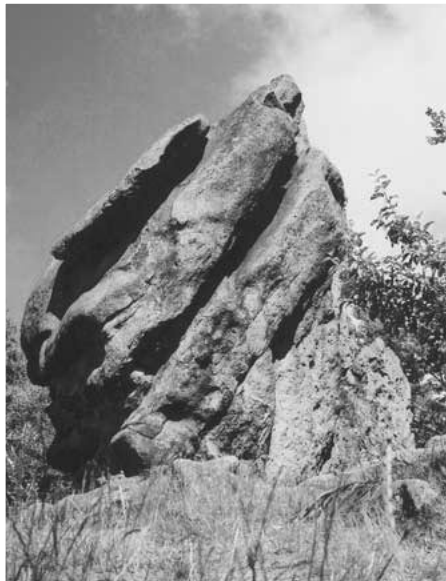

a budeme pokračovat směrem do Bystřice pod Hostýnem. Byla by škoda minout církevní středisko Sola Gratia, kde vás určitě přijmou s otevřenou náručí (www.sola.cz). Nocleh tam sežene jak náročný (v hlavní budově) tak i nenáročný turista (v „kuželně“). Nocleh je se snídaní a v neděli ráno se konají bohoslužby buď

v kapli střediska nebo v kapli sv. Vavřince v Bystřici pod Hostýnem, vzdálené asi půl hodinky pěšky.

Z Bystřice pak stačí nasednout na vlak a hurá směr Holešov – Hulín – Kroměříž... Ale to by se nám ten výlet poněkud protáhl. Všude je co obdivovat! Morava je přece krásná zem! ■

JAN SPÁLENÝ A HOSTÉ...

František Zbořil

hudba

Každý den se v Balbínově poetické hospůdce, kterou najdete v Balbínově ulici na Vinohradech v Praze, konají živé koncerty různých žánrů. Za přijatelné vstupné kolem 150 korun a mírné ceny občerstvení se vám dostane nejen přívětivého zacházení, ale též obohatíte svou duši o muzikantský zážitek.

Tak tomu bylo i při mé únorové návštěvě. Večer s koncertem Jana Spáleného a jeho hosty se vydařil. V sále se sešla ideální konstelace. Posлуhači, kteří rozumí svým hudebníkům a oni zase jim. ASPM JANA SPÁLENÉHO... od chvíle, kdy jsem je slyšel poprvé, patří k mým favoritům. Tohle seskupení je v první řadě potřeba slyšet. Hudbu nabitou nápaditými českými texty, s nenapodobitelnou poetikou, barvou zvuků, s osobitým stylem... Ale taky vidět. Pohled na rozjeté jazzující pány je nepřekonatelný a při jednotlivých sólech fascinující. Bylo vidět, jak všem na pódiu dělá muzicírování radost.

Jan Spálený více než dvacet let vystupuje a nahrává s ASPM, což je zkratka pro Amatérské sdružení profesionálních muzikantů, které v roce 1984 založil společně s Petrem Kalandrou a Františkem Havlíčkem. Dnes z té původní sestavy zůstal sám a do skupiny postupně přišli trumpetista Michal Gera, vibrafonista Radek Krامل, Janův syn Filip, který hraje na baskytary a tuby, a bubeník Filip Janíček.

Jan Spálený, obklopený skvělými instrumentalisty, se prezentoval svou učesanou verzí blues, do kterého míchal jazzové postupy a aranže. Po zádech běhal mráz, když zněl jeho znepokojivý, z velké hloubky znějící a jakoby stále selhávající zpěv. Doporučuji každému, kdo má rád živou hudbu do Balbínky zajít a to nejen na Jana Spáleného.

JUNO

Olcha Richterová

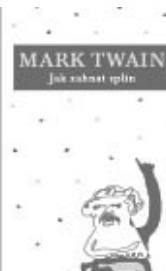
Co to znamená být „sexuálně aktivní“? Nesnáším, když to dospělí říkají. Skvělá Ellen Page alias Juno si asi dost užívala roli šestnáctileté trochurebelky z americky úpravného předměstí, která musí řešit následky své „aktivity“ (Oscarová nominace na hlavní roli). Rozhodně ale neróní sebelítostivé slzy, spíš chytře komentuje dění spjaté se svým rostoucím břichem a asi ani sama neví, jak rychle dospívá. Čtyři roční období, v nichž se film odehrává, jsou toho ostatně dost jasnou metaforou.

Velikou proměnu hlavní hrdinky sledujeme hned na začátku, když uteče z potratové kliniky a rozhodne se své dítě darovat bezdětnému páru. Třeba mě pak svatořečí za totální nesobeckost, dělá si legraci sama ze sebe. Důležité je, že Juno v žádném případě není oběť. Také jí nikdo nijak výrazně nesoudí – ano, štve ji, že jí spolužáci koukají na břicho a občas musí zkousnout nějakou poznámku, ale třeba její rodina se se situací snaží vyrovnat co nejlépe a místo vyčítavé scény jí radši koupí vitamíny a objednájí ji na patřičná vyšetření.

Z toho filmu (i přes podivný vztah budoucích adoptivních rodičů) dýchá víra v dobro v lidech, ať to zní jak chce pateticky. Juno je praštěná a nezodpovědná, ale nakonec její dítě opravdu změní život ženě, která ho sama mít nemůže. I to, že otec Juno sice je jednou rozvedený, ale zato se mu vydařilo druhé manželství, jen připomíná americký životní optimismus. A potěšené dojetí, se kterým člověk sleduje závěr (neprozradím!), zase připomíná, že takovýhle riskující, trochu naivní ale celkem zodpovědný životní postoj snad i nese ovoce. Jen kdyby z nějaké scény bylo patrné, že těhotenství není zas taková sranda – místy to celé vypadalo až příliš snadně.

film

Hrají: Ellen Page, Michael Cera, Jennifer Garner, Jason Bateman, J.K. Simons
Režie: Jason Reitman
Oscar za scénář (2007),
3 další nominace

Mark Twain::
Jak zahnat
splín. Pistorius
Olšovská.
Praha 2008.

Padne-li na člověka splín, třeba že léto už se chýlí ke konci, bývá těžko se s ním vypořádat. Zkuste ale tento nový výbor z povídek Marka Twaina - znám osobně ctenáře, který knihu neodložil ani při chůzi po Václavském náměstí a smál se až se kolemdoucí ohlíželi.

Twainovi nebylo nic svatě, jednu část knihy tvoří kupříkladu Eviny a Adamovy zápisky z Ráje i odjinud (Včera odpoledne jsem z dálky sledovala ten druhý experiment ... Myslím, že je to muž ... Uvědomila jsem si, že mě zajímá víc než jakýkoli jiný plaz), v jiné se zabývá vědou zvanou onanologie. Také dává rady mládeži (Poslouchejte rodiče, jsou-li přítomni. Z dlouhodobého hlediska je to ta nejlepší strategie, protože když poslouchat nebudete, stejně vás k tomu donutí) či klade rádoby dětské otázky (Mami? Co je to panna?) a v odpovědích nastavuje velmi zábavné zrcadlo své době. Cestopisnou a chorobopisnou povídkou o Mariánských Lázních (Rakouská továrna na zdraví) vás Mark Twain možná překvapí (Je to nejzářivější a nejnověji vypadající městečko na celém kontinentu), stejně tak se už dnes mnoho pozorností nevěnuje např. telefonu. V Twainově podání ale postřehy o rozhovoru, který máte možnost vyposlechnout, ale nikoliv se do něj zapojit, či O strašlivém jazyce německém, v němž mladá dáma nemá pohlaví, zatímco ředkev ano, zůstávají stále platné.

I přes Twainův irnický ostěn a neotřelé nápady je na některých povídkách poznat, že byly sešity horkou jehlou a pláceny podle počtu znaků. Studenti Ústavu translatologie FF UK, kteří jsou autory překladů, si proto dovolili některé texty zkrátit a například povídka, podle níž je pojmenována celá sbírka, tak opravdu získala šťávu. Přečtete si ji, i pokud vás žádný splín nesuzuje.

Ve vzduchu voní slunce, voda, kouř táborového ohně, špekáčky, krapet opalovacího krému, jahody, hory, doly, velké letní prázdniny. Nic z toho ale neutěší prince Kaspiana, který dostal Kopačky a teď smutně přemítá: „Už o mém neštěstí ví každé letní kino... Dokonce i Širák v Hradci Králové! Co Stalo se? Co dělat, aby Moje borůvkové noci nebyly černé a prázdné?“ No kupříkladu nechat se zavalit celou libozvučnou hudební festivalovou smrtí tohoto léta podle svého gusta: v Praze mezi spojenými vltavskými ostrůvky zaznívají Son Caliente, Vertigo Quintet nebo David Dorůžka, v Žitnickově u České Lípy se účastníci dosyta vyska-ska-ska-skákají za rytmů Lutan Fyah, Prague Ska Conspiracy a ještě třeba Urban Bushman, a na Moravě ve všech barvách Ostravy zazáří Sinead O'Connor, Budoár staré dámy, Iva Bittová, Vojvodina La Chia, George Mráz a ještě Fru Fru k tomu. Komu to nestačí, ať vyrazí na cestu dalekou, prostřední nebo alespoň na malý výlet. Je libo zatoulat se na renesančním zámku Bechyně, prozkoumat, zda nestraší duch kněžny Zaháňské v ratibořickém zámku nebo se přesvědčit, jestli od Buchlovského zámku opravdu „větor věje“? Kdo si na kunsthistorii nepotrpí nebo se v dlouhých hradních chodbách a lesních cestách v oboře ztrácí, koupí si ale radši zmrzlinu a letní parno a horko přechká uprostřed vodního živilu: třeba v chomutovském Kamencovém jezeře, pražském koupališti Džbán nebo ve Velkém pařezitém rybníce u jihomoravské Telče. A někteří zůstanou tak dlouho, až začnou kvákat žáby na celé kolo a všude se nerozprostře krásná a hvězdnatá noc s vůní borůvek.

V GRUZII SE STŘÍLELO

OSN tam asi pošle něco mírových sil. Mezi obrázky mrtvých a raněných a diskusemi o Jižní Osetii a Abcházii, oblastech, které se chtějí oddělit od Saakašviliho Gruzie, bychom ale neměli zapomenout na to, že jde především o jednu dlouhou trubku. Přivádí do Evropy ázerbájdžánskou ropu právě přes gruzínské Tbilisi a představuje tak v oblasti jediný ropovod, který není pod přímou kontrolou Moskvy. Ano, střílelo se v Gruzii, ale týká se to celého světa - pokud se oblast stane další ruskou enklávou, bude utážení ropných kohoutků ještě snazší.

PAPEŽ BENEDIKT XVI. SE OMLUVIL

Papež. se v červenci veřejně omluvil obětem sexuálního zneužívání katolickým duchovenstvem v Austrálii, kde se v Sydney konaly Světové dny katolické mládeže. Také se setkal se čtyřmi oběťmi sexuálního násilí ze strany australských katolických duchovních. Mezi 125.000 účastníky setkání mladých z celého světa bylo i na 200 zástupců Česka.

QUEERPARADE

První česká queerparade, průvod gayů a lesbiček červnovým Brnem, dopadla neslavně. Policii se nepodařilo zpacifikovat agresivní neonacisty a akce skončila do půl hodiny od začátku. Přitom ale celá česká společnost k homosexuálům rozhodně nepřátelství nechová, tři čtvrtiny lidí souhlasí s registrovaným partnerstvím a i církve, které se často o této menšině vyjadřují nekřesťansky ostře, jsou u nás mnohem tolerantnější než v jiných zemích. Jen policie by měla lépe zvládat netolerantní jedince.

MAJETKOVÉ VYPOŘÁDÁNÍ S CÍRKVEMI

Sociální demokraté mají vlastní představu o majetkovém vypořádání s církvemi, spory jsou ale i uvnitř vládní ODS (V. Tlustý a jeho „klika“ je proti). Ohlašovaná dohoda obnášející návrat asi třetiny komunisty zabaveného majetku a proplacení zbytku majetku v průběhu dalších desetiletí tak má čím dál tím menší šance na úspěch. ČSSD tvrdí, že nedostala podklady odůvodňující výši odškodnění.

SRPEN 1968

Srpen 1968 si mnozí Češi připomínají s velkou hořkostí vůči Rusku. O to důležitější je vědět, že i v tamní diktatuře se naši lidé ochotní demonstrovat proti agresi své země. Za vaši a naši svobodu, Ruce pryč od ČSSR či Hanba okupantům. Tyto transparenty na Rudém náměstí v Moskvě pvlávaly několik minut, pro osm účastníků demonstrace pak znamenaly několik let vězení, pracovních táborů či nuceného pobytu v psychiatrických léčebnách. S těmito tresty počítali, a přesto jim to stálo za několik minut svobody. Abychom nemohli říct, že všichni mlčeli. A aby se nestyděli před svými dětmi.

Z CENTRA

Prázdniny je čas letních kurzů a dalších akcí. Chtělo by se říci, že oddělení mládeže sklízí plody jarní práce. Jaké jsou? Sladké, když se kurz nebo církevní voda povede a sami účastníci nadšeně o prožitém pobytu referují. Trpké, když se musí nějaká akce pro nedostatečný zájem a nízkou účast zrušit. Mezi trpké plody patří zrušení kurzu pro starší mládež. I nový sportovní kurz zprvu trochu trpkým zdál se, však nakonec v drobné úpravě a v počtu 10 lidí sladkým stal se. Podobný osud postihl i kurz pro mládež z východní Evropy. Také zasládl. A tak letošní letní sklizeň přinesla plody hlavně sladké. A sladkým bude snad i blížící se sjezd v Prostějově.

ZE SENIORÁTŮ

6. - 7. 9. 2008

Podzimní seniorátní setkání poličské mládeže na faře v Krouně s výletem na Rannou a malou brigádou.

12. - 14. 9. 2008

Podzimní sjezd mládeže chrudimského seniorátu v Brandýse nad Orlicí. Čeká vás interaktivní program teologa a spisovatele Petra Payna a další kulturní a sportovní aktivity.

20. 9. 2008

Seniorátní setkání všech generací v Horní Krupě. Program pro všechny generace - a snad i pro mládež. Ale určitě přijedte, vždyť potkat se taky stojí za to.

21. 9. 2008

Pojedte do kostela na kole a podpořte tak stejnojmennou iniciativu. Smyslem této celorepublikové ekumenické akce je propagovat cyklistickou dopravu, která je, stejně jako pěší chůze, šetrná k životnímu prostředí a ve srovnání s automobilovou dopravou nepoměrně levnější, zdravější a na kratší vzdálenosti dokonce statisticky rychlejší. Zaregistrovat se můžete na stránkách <http://www.dokostelanakole.cz/registrace>. A pokud se při cestě vyfotíte a zašlete fotky, můžete vyhrát praktické ceny.

Správné řešení ze strany 11:

noha u pohovky, provaz na bubnu, ponožka v sandálu, batikování na tričku, trám na stěně

SJEZD /NEJEN/ EVANGELICKÉ MLÁDEŽE

PROSTĚJOV, 3.-5. ŘÍJNA 2008

PÁTEK

17:00 výtvarno • L. a R. Férový, M. Zajičková
výroba lakrosových holí • M. Šmidt
sportovno • J. Vlček

16:00 - 19:00 • Čajovna s deskovými hrami
19:30 - 00:00 • PUB (pojdte u nás pobejt)
• David Šorm

20:00 Zahájení + pobožnost • Filip Keller
20:30 Bitva u Lipan • divadlo Polárka
22:00 Zakončení dne • Jan Jun

SOBOTA

9:00 pobožnost • Prostějovská mládež
9:15 Jsme jiní, jsme stejní aneb kdo zabil kvůli
kloboučku • Martin Balcar

10:00 Hudební dílna • Ladislav Moravetz
Dějiny ČCE očima Medvídka Pú
• Jaroslav Pechar
V životě tvém přibývá dalších let
• E. Grollová, D. Michal
Návrat do Červeného města (film
s diskuzí) • Tomáš Hubáček

10:30 Vzdor tomu věřím • Jaro Křivohlavý
Až se Tě Tvůj syn zeptá • Jiří Tengler
O partnerství • Dana Rabiňáková

14:00 Hudební dílna instrumentální (OSO plus)
• Ladislav Moravetz
Jak se stát evangelíkem • Radka Včelná
Výtvarná dílna diakonie ČCE s klientem
• Petr Hejl
Křesťan a psycholog v jednom těle
• Jaro Křivohlavý
Moje zápisky z války • Jiří Tomeš
Homo-emo-skino-squotto sapiens
• Miki Erdinger
Staré a nové hřfchy - upgrade nebo
remake • Jindřich Halama

A já bych tolik chtěl... • Tomáš Řehák
Procházka po městě s průvodcem
Z církve jsem vyšel, sektami prošel...
• LAMPA

14:00 - 21:30 • Čajovna s deskovými hrami

14:30 Fotbal, volejbal
Basketbal • David Šorm

16:00 Bouře nebo klidná plavba • Ivan Ryšavý
Vzpomínky na 50.léta • Petr Jankovský
Partnerství aneb ORTel na celý život
• Marie a Jiří Ortovi
Písňe, písničky a víry • Tomáš Najbrt
Písničky z Bratrstva • Ben Skála
Divadelničení • účastníci divadelního
kurzu

16:30 Fotbal, volejbal, basketbal

18:00 - 00:00 • PUB (pojdte u nás pobejt)
• David Šorm

18:30 Bazén

19:00 Citadela Miroslav • Částek

20:00 dražba loga Sjezdu

20:30 koncert • Timudej

22:30 zakončení dne+pobožnost
• Roman Mazur

Horolezecká stěna v 11:00, 14:00, 15:00, 16:00,
17:00 a 18:00

Denní modlitby v 7:30, 13:30 a 22:30

Zpovědnice probíhá během celého Sjezdu
a po Denních modlitbách

NEDĚLE

9:30 bohoslužby • H. Chroustová, M. Fér

Fwd:Re: GENERACE

bratrstvo

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.

Grafická úprava Štěpán Bartošek, technická redakce Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangelnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělená registrační číslo MK ČR 5092.

ROČ. 49/2008 ČÍSLO VII

ISSN - 1213-9351